

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะ เห็นใหม่ นื่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้ คำว่า บัญญัติไว้จะเอาอะไรมาบัญญัติถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา พอตรัสรู้ธรรมขึ้นมา การตรัสรู้มันต้องมีการต่อสู้กับกิเลส การต่อสู้กับกิเลส วิธีการอันนั้น วิธีการอันนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงได้บัญญัติไว้ นี่ตรงควัดๆ หลวงตาท่านเห็นนะ ท่านบอกว่าสมัยอยู่กับหลวงปู่มันเรเริ่มตันเข้าพรรษาที่พระถือธุดงค์เกือบทั้งวัด สุดท้ายแล้วถอยไปๆ เลิกไปๆ จนเหลือท่านองค์เดียวกับหลวงปู่หล้า อันนี้มันฝงใจท่านมาก เพราะอะไร? เพราะคนทำมันไม่จริงไม่จังใจ

ถ้าคนเราทำไม่จริงไม่จัง ทำเล่น ของเล่นๆ เห็นใหม่ สมมุติบัญญัติๆ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็สมมุติบัญญัติ กฎหมาย กฎหมายบัญญัติแล้วใครจะทำหรือไม่ทำนี่ก็เหมือนกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้ๆ แต่เราจริงจังแค่ไหนล่ะ? ถ้าเราจริงจังแค่ไหน ทำจริงก็ได้ของจริง ถ้าทำเล่นก็ได้ของเล่นๆ เพราะเราเล่น จิตใจเราอ่อนแอตัวเอง เราไม่มีความมุมานะ ไม่มีความเข้มแข็ง ไม่มีความเข้มแข็งนี่กิเลสมันก็ล่อมันก็หลอกใจ ดินพอกหางหมู ดินพอกหางหมู หางหมูถ้ามันได้แก่ง มันได้ทำความสะอาด ดินจะพอกหางหมูไม่ได้

จิตใจของเราก็เหมือนกัน จิตใจของเราถ้ามันเข้มแข็งของมัน ถ้ามันมีสติปัญญาของมัน รักษาของมัน มีสติมีปัญญา เห็นใหม่ สิ่งใดมันจะพอกพูนหัวใจอันนี้ไม่ได้ กิเลส นี่สนิมมันเกิดจากเหล็ก กิเลสมันก็เกิดจากใจ กิเลสมันอยู่ที่ไหน กิเลสมันอาศัยอยู่บนที่ไหน นี่กิเลสมันอาศัยอยู่บนหัวใจของสัตว์โลก สิ่งมีชีวิตใด หัวใจนี่เป็นสิ่งที่มิชาตุรู้ใจ กิเลสมันก็พอง เวลามันอยู่บนสิ่งที่มิชีวิตนี้เหมือนกาฝาก เวลาดันไม้มันโตมันก็โตด้วย พอตันไม้มันเล็กมันก็เล็กด้วย ตันไม้มันตาย กาฝากมันก็ตาย นี่ไงแต่ตันไม้มันตาย แต่จิตมันเคยตายไหมล่ะ จิตมันไม่เคยตาย

สิ่งที่ไม่เคยตาย สิ่งที่มีมันพอกพูนอยู่บนหัวใจนี้ นี่กิเลสมันครอบงำมันอยู่ ถ้ามันไม่จริงไม่
จริง กิเลสมันก็มีอำนาจมากกว่า ถ้ามีอำนาจมากกว่า เห็นไหม นี่มันถึงทำเล่นๆ ไร ทำเล่นๆ กิเลส
มันถึงอองงาม แต่ถ้าทำจริงล่ะ? นี่เราพยายามสลัดมัน ดันไม้มันสลัดทิ้งใบของมันนะ ถ้ามันขาด
น้ำขึ้นมา มันรู้ว่ามันจะรอดของมัน มันสลัดใบทิ้งเลยเพื่อรักษาลำต้นไว้ ดันไม้มันยังมีปัญหา มัน
ยังมีความรู้สึกนึกคิด มันยังรักษาตัวมันเองได้ แต่ของเราล่ะ? ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้แล้ว แล้วให้เราทำตามๆ ทำไมมันทำไม่ได้ล่ะ? นี่มันทำไม่ได้ ถ้าคนทำ
จริงมันก็ได้ความจริงขึ้นมา แล้วความจริงมันอยู่ที่ไหนล่ะ? ความจริงขึ้นมา เวลาเราผิดพลาดไป
เราเสียใจไหม? เวลาเราผิดพลาดไป ทำสิ่งใดไปเราเสียใจ สิ่งใดที่ผิดพลาดไปแล้วนึกถึงที่หลังน้ำตา
ไหล สิ่งนั้นไม่ดีเลย

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราจุดงค์ของเรา จุดงค์นะถ้ามันเป็นผู้ที่หัดใหม่ พระก็เหมือนพระ เขา
ก็มองเป็นธรรมดา เราเครื่องของเรา เราไม่ปลีกแยกไปในการบิณฑบาต ได้บ้างไม่ได้บ้างก็แล้วแต่
อำนาจวาสนา เวลาจะมาขบฉันนะ จุดงค์ใหม่ๆ นะ นี่เราทำคุณงามความดี เราทำไมมันทุกข์ยาก
ขนาดนี้ คนที่เขาอยู่โดยปกติของเขา เขาอยู่ด้วยความสุขความสงบความดีงามของเขา ทุกคนนับ
หน้าถือตาเขา นี่กิเลสมันคิดทั้งนั้นแหละ มันจะกั๊กใจหัวใจใจใจ มันจะทำให้เราเลิกใจ ไปทำกับ
เขาดีกว่า แต่เราทำไปสิ ทำของเราไป ทำของเราไป

นี่กลิ่นของศีลหอมหวานลม ความดีงามมันจรโลงหัวใจ ถ้าสิ่งใดที่มันกั๊กใจหัวใจ
เวลามันผ่านไปแล้วมันภูมิใจ นี่ใจสิ่งที่ถูกใจมีธรรมๆ มีธรรมมันภูมิใจใช่ไหม? ถ้าเราแพ้ใจตัว
เราเอง เราแพ้ใจตัวเราเอง เวลาเราคิดเราเสียใจทั้งนั้นแหละ นี่เราถามตัวเองสิ เราตั้งใจทำอะไร
แล้วมันผิดพลาดมาเราเสียใจไหม? นี่เราตั้งใจ สัจจะๆ วันนี้วันเข้าพรรษา วันเข้าพรรษา
วัฒนธรรมของชาวพุทธ เขาเลิก เขางดเหล้า งดบุหรี่ เขางดของเขาได้ ๓ เดือน ออกพรรษานี้ตก
เบิกเลย นี่ใจทำไมเขาไม่งดต่อไปล่ะ?

นี่ถ้ามันมีสติมีปัญหามันคิดของมันได้ ถ้าคิดได้ เราเลิกได้ พฤติกรรมของเราทั้งนั้นแหละ
ทำให้เราเจ็บไข้ได้ป่วย พฤติกรรมของเราทั้งนั้นแหละ ถ้าพฤติกรรมของเรา นี่แล้วพฤติกรรมเรา
ทำแต่สิ่งที่ดีๆ ขึ้นมา สุขภาพกาย ถ้าสุขภาพกายสมบูรณ์ เราทำสิ่งใดมันก็จะสะดวกใช่ไหม? แล้ว
สุขภาพจิตล่ะ? นี่สุขภาพจิตเราบอกร้อนแอ กิดอะไรก็คิดไม่ได้ จะมีสติปัญญาด้วยตัวเองก็ไม่ได้
ทำสิ่งใดก็ไม่ได้ ทางธุรกิจ บริษัทที่ปรึกษาปรึกษาเขาซะ เสียตั้งค์ปรึกษาเขาเพื่อความสะดวก
ของเรา นี่ไอ้ปรึกษาเขา เห็นไหม เสียตั้งค์ด้วย ส่งออกด้วย

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกคนรู้หมด พุจฉานี้จะฉานนะ แสดงธรรมนี้ฉานมากเลย แต่ให้ทำจริงๆ ทำไม่ได้ แล้วไม่รู้ว่าทำอะไรด้วย แต่เวลาพูดทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ? อ้าว ก็พระไตรปิฎกว่าไว้อย่างนั้น คำว่าไว้อย่างนั้น แล้วตัวเองทำอะไรล่ะ? ก็ไม่รู้ ไม่รู้คืออวิชชา เพราะความไม่รู้ของเราทำให้ทำจริงทำจัง ถ้าทำจริงทำจังเราจะได้รับความจริงขึ้นมาเพราะเราอ่อนแอ ชาวพุทธเราอ่อนแอมาก

คำว่าอ่อนแอ คำว่าอ่อนแอๆ ที่ไหน? อ่อนแอที่หัวใจใจ อ่อนแอ ถ้ามองเข้มแข็งไปเป็นทิฐิมานะ สัมมาทิฐิ ทิฐิที่ถูกต้อง ถ้าเราไม่มีสัมมาทิฐิ ทิฐิที่ถูกต้อง แล้วยึดตามทิฐิของเรา เราจะทำง่วงพันด้วยความเพียร ความเพียร ความวิริยะ ความอดสาหะมันต้องมีสัมมาทิฐิ ถ้าความมีทิฐิเราจะไหลไปตามได้อย่างไร? ด้วยความเกรงใจเขาใจนี้ ความเกรงใจเขา เอาใจเขา แล้วเดี๋ยวเขาก็ให้เอาใจเรา เดี่ยวเราก็จะนอนให้เขาเอาใจ นี่เพราะอะไร? เพราะเราอ่อนแอใจ แต่ถ้าเราเข้มแข็งของเรา เราเข้มแข็งของเรา เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง สิ่งดำรงชีวิตแค่หยอดล้อเกวียน ชีวิตมีเท่านี้ พอดำรงชีวิตเท่านั้นแหละ ดำรงชีวิตไว้ทำไมล่ะ? ดำรงชีวิตให้มันเศร้าหมองใช่ไหม? ดำรงชีวิตให้มันทุกข์ยากใช่ไหม?

ดำรงชีวิตไว้เพื่อความผ่องแผ้ว ดำรงชีวิตไว้เพื่อความกระฉ่างแจ่ม แล้วถ้ามันกระฉ่างแจ่มเห็นไหม คุณศรอกสามโลกธาตุ สามโลกธาตุ คุณทำไมถึงศรอกสามโลกธาตุ แม้แต่โลกมนุษย์เรายังงงอยู่ที่นี่ เชื้อโรคมันมาจากไหน? เกิดมาทำไม? แล้วอยู่ทำไม? แต่มันพิจารณาไปแล้ว นี่ผลของวิภูฏะ ปฏิสนธิจิต เวียนวายตายเกิดในวิภูฏะ เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมลงมาแล้วเกิดเป็นมนุษย์ ถ้ามันมีผลของมันมันเกิดนรกอเวจี นี่มันศรอกสามโลกธาตุ ถ้ามันสามโลกธาตุจิตเป็นผู้เกิด เพราะมันไม่รู้มันถึงได้เวียนวายตายเกิด เพราะมันตาบอด เพราะตาบอดมันต้องจับเคลื่อนไป ถ้ามันตาดีไม่เดิน ไม่ไป

ทำไมถึงไม่ไปล่ะ? ไม่ไปเพราะอะไร? เราต้องไปเพราะอะไร? เพราะเราหิว เรากระหาย เราต้องไป เราหิวกระหายเราต้องไป เราต้องหาดำรงชีวิตใช่ไหม? แต่ถ้าคนมีสติปัญญา แค่ว่าดำรงชีวิต แม้แต่อดอาหาร พระเราอดอาหาร ๗ วัน ๑๐ วันอยู่ได้สบายๆ เลย ถ้าอยู่ได้สบายๆ เพราะอิมในธรรมไง อิมในธรรมอิมด้วยปัญญาไง เวลาอดอาหาร อดนอนผ่อนอาหารเพื่ออะไร? อดนอนผ่อนอาหารไม่ให้ธาตุขันธ์ทับจิต นี่เรารักษามันนะ รักษาร่างกาย นี่พลังงานเหลือใช้เขาต้องเข้าฟิตเนสกันนะ พยายามลดมัน

นี่ก็เหมือนกัน พระมันกินมากอยู่มาก ชาติขั้นชั้ตบจิตมันง่วงเหงาหาวนอนนะ แต่ถ้ามัน
ผ่อน มันดึงพลังงานที่มันสะสมไว้ออกมาใช้ พอดึงพลังงานที่สะสมออกมาใช้ชีวิตก็อยู่ของมัน
ได้เห็นไหม แล้วร่างกายมันปลอดโปร่งมาก มันตัวเบาละ แล้วนั่งสมาธิ อดอาหาร ๗ วัน ๑๐ วัน
ให้มันนั่งหลับคิดมันจะหลับไหม? ก็มันหิวอยู่นี่ท้องมันร้องจ๊อกๆ อยู่ที่นี่มันจะหลับได้ไหม? แต่
พอมีสติปัญญามันไล่ไปเลย กระทบหิวหรือ? ถ้าไล่หิวหรือ? ปากหิวหรือ? หิวไม่ได้ นี่
กระทบมันหิวกระทบไม่ได้ มันขาดอาหารมันก็ร้องของมันเป็นธรรมดา แต่มันมีความรู้สึก
อะไร? มันไม่มีความรู้สึกอะไร แล้วใครเป็นคนหิวล่ะ? ความรู้สึกใจ จิตมันต้องการใจ

ถ้าจิตมันต้องการ ถ้าสติปัญญามันไล่ไปนี่เอ็งไม่เกี่ยว เอ็งไม่ใช่ปาก เอ็งเป็นนามธรรม
เอ็งไม่มีกระทบรับรู้ นี่พอปัญญามันไล่ไปๆ มันปล่อยหมด ความหิวนี้มันหายหมดเลยนะ หิวๆ
อยู่ที่นี่ ๗ วัน ๘ วัน เวลามันหิวกระทบ เวลาพิจารณาไปแล้วมันปล่อยหมดเลย มันโล่งหมดเลย นี่
ใจรสของธรรมใจ คัมธรรมใจ พอคัมธรรมขึ้นมา หิวกระทบแล้วมันไปไหนล่ะ? เวลามันหิวนี้
หิวมากๆ เวลาปัญญามันไล่ไปเลย มันแยกแยะไปเลยอะไรหิว เส้นเลือดหิว ผิวหนังหิว กระทบ
อาหารหิว อะไรหิวไล่ไปเลย ไล่ไปเลยถ้ามีสติมีสมาธินะ มันทัน แต่ถ้าไม่มีสติสมาธินะ ก็หิว
เพราะไม่ได้กินข้าวใจ ก็หิวเพราะอยากได้ใจ ก็ถ้าไปกินก็จบใจ นี่ปัญญาแบบโลกๆใจ ปัญญา
แบบโลกๆ

เขาบอกว่า สิ่งมีชีวิตต้องอาศัยอาหาร ใช้ อาหาร ๔ กวฬิงการอาหารอาหารคำข้าวเป็นของ
มนุษย์ วิญญาณาหารอาหารของเทวดา ผัสสาหารอาหารของพรหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าบอกจิตนี้เวียนว่ายตายเกิด เกิดในชาติใดเกิดในภพใดเขาต้องดำรงชีวิตด้วยอาหาร ต้องมี
อาหารในภพในชาตินั้น เกิดในภพชาติใดใช้อาหารอย่างไร ดำรงชีวิตอย่างไร อยู่ของเขาอย่างไร
ถ้าจิตเราสงบเข้ามา นี่ครอบสามโลกธาตุๆ มันรู้ไปหมด มันรู้มันเห็นไปหมด แล้วมีอะไรนำ
ตื่นตื่น ไม่มีอะไรนำตื่นตื่น แต่มันยังเวียนว่ายตายเกิด เพราะสัมมาสมาธิจิตเดิมแท้ที่ฟ่องใส จิต
เดิมแท้หมองไปด้วยอุปกิเลส แล้วจะอย่างไรที่ไม่ให้มันครอบงำมันไปล่ะ?

นี่ถ้าเราทำจริงทำจังนะมันจะเข้าไปได้ คนที่ปฏิบัติจริงปฏิบัติจัง ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี
อย่างน้อยต้องเป็นพระอนาคามี แล้วพระอนาคามีเป็นที่ไหน? เป็นที่ชื่อใจใหม่? สลักหน้าผากไว้
เลยนั่นเป็นพระอนาคามีแต่หัวใจมันเศร้าหมอง เป็นพระอนาคามีมันเป็นด้วยหัวใจ ถ้าหัวใจมัน
เป็น นี่อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า พระอริยเจ้าควบคุมหัวใจนั้นได้ ถ้าเราควบคุมหัวใจ
นั้นได้ เราควบคุมหัวใจเราได้ใครจะมาชักนำเราไปได้ ใครจะมาหลอกลวงเราได้ ถ้าจิตใจเรามี

จุดยืนใครจะมาหลอกหลวงเราได้ แต่เพราะจิตใจเราเร่ร้อน เราอยากเป็นพระอรหันต์ เราอยากมีมรรคมีผล ใครพูดสิ่งใดก็เชื่อเขาไปๆ

กาลามสูตร พระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อแม้แต่อาจารย์ของเรา ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ฟังไว้ ฟังไว้เป็นคติ เป็นคติธรรมแล้วเราต้องประพฤติปฏิบัติเอาตามความเป็นจริงของเรา ให้เชื่อในการประพฤติปฏิบัติของเรา ให้เชื่อความเป็นจริงในใจนี้ ให้เชื่อสิ่งที่กระทำขึ้นมาี้ นี้ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น แม้แต่อาจารย์ก็อย่าเชื่อ ฉะนั้น เวลาเราพูดธรรมะ ใครมาหาบอกไม่เชื่อหรืออก เออ เอ็งฉลาด ถ้าเอ็งเชื่อคุณี่เอ็งโง่ฉิบหายเลย เพราะอะไร? เพราะมันเป็นวิฤทธิภาวะ เป็นความเห็นของกู มึงรู้อะไรด้วยล่ะ? แต่ในเมื่อคนไข้มาหาหมอ หมอก็ให้ยา บอกวิธีการ บอกต่างๆ แล้วเอ็งต้องทำขึ้นมาให้มันเป็นแบบนี้

ธรรมะเป็นแบบนี้ พระพุทธเจ้าบอกไว้อย่างนี้ พระพุทธเจ้าให้สงฆ์ปกครองสงฆ์กันเอง กระจายอำนาจ ให้ทุกคนมีอำนาจ ไม่ให้อำนาจไว้กับที่ใคร นี้กระจายอำนาจ แล้วสิทธิของเราล่ะ? หัวใจของเราล่ะ? เอาหัวใจฝากไว้กับใคร ทำไมเอาหัวใจไปฝากไว้คนอื่น ทำไมหัวใจไว้อยู่กับตัวเรา ทรัพย์สมบัติในบ้านดูแลรักษาอย่างดีเลย กลัวขโมยมาลักเอาไป แต่หัวใจไปแขวนไว้กับคนอื่นเลย ใครพูดอะไรก็เชื่อเขาเลย ทำไมเราเอาสิ่งที่มีค่าที่สุดคือความรู้สึกของเราไปไว้ที่คนอื่น ทำไมไม่เอาความรู้สึกอันนี้ไปไว้ในหัวใจของเรา ทำไมไม่เอาใจของเราไว้ในอำนาจของเราล่ะ? เรามีสติปัญญารักษาสติ เราพยายามพัฒนาขึ้นมาสิ

ถ้าเราพัฒนาขึ้นมา นี้พุทธศาสนาสอนที่นี้ อุตตา หิ อุตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน อุตตา หิ อุตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน นี้ถ้าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เราศึกษามา ใครจะศึกษามีการค้นคว้ามากมายขนาดไหนก็แล้วแต่ ถ้าจะมีมรรคมีผลต้องนั่งสมาธิภาวนา มันจะเกิดขึ้นมาจากมรรค เกิดขึ้นมาจากความเป็นจริงในหัวใจ ถ้าเกิดขึ้นในหัวใจเราต้องทำเองทั้งนั้น เราหวังพึ่งก็หวังพึ่งได้บุญกุศล หวังพึ่งคนชี้นำ

คุณคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกคนแสวงหา ทุกคนฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนชี้นำ ปฏิบัติอย่างไร ทำอย่างไรจะให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ นี้ไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีอนาคตังสญาณ อนาคตังสญาณเพราะอะไร? เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุพเพนิวาสานุสสติญาณ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนอดีตชาติไม่เป็นที่สิ้นสุด แล้วถ้าไม่

มีที่วันสิ้นสุด จิตนี้มีอวิชชา มีตาบอดอยู่มันต้องไปเกิดอีกจุตูปปาตญาณ แล้วอัสวักขยญาณที่มันมาตำรอกายกิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ไง

ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนอดีตชาติด้วยบารมีของท่านเอง แล้วนี่จุตูปปาตญาณ เวลาคนตายแล้วเกิดไหนๆ มันรู้ของมัน รู้โดยชัดเจน โดยตาของใจ แต่ท่านไม่พูด ท่านไม่พูด ไม่มีความจำเป็นไม่พูด ท่านจะให้เหมือนหมอเลย หมอคนเจ็บไข้ได้ป่วยมาก็ให้ยาตามนั้น ให้ยาตามนั้น แต่นี่เพียงแต่การเผยแพร่ธรรมมา ๔๕ ปีมันกว้างขวางมาก มีคนเจ็บไข้ได้ป่วยมาหลากหลายมาก ก็จดจารึกมาในพระไตรปิฎก แล้วเราก้ไปอ่านกัน ไปศึกษา ไปค้นคว้ากัน แต่เราเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นอย่างนั้นด้วยหรือเปล่า แล้วเราบอกว่าธรรมะ พุทธพจน์ๆ

ใช่ พุทธพจน์ แต่ท่านพูดกับใคร ท่านพูดกับนักปฏิบัติไปอย่างหนึ่ง ท่านพูดกับศรัทธาทัวไปอย่างหนึ่ง ศรัทธาทัวไปก็พยายามเอาใจไว้ในตัวของเรา อย่าเอาหัวใจเราไปฝากไว้ที่คนอื่น แล้วเวลามีศรัทธาความเชื่อแล้วค้นคว้า ค้นคว้าได้ที่ไหน? ทำความสงบ ๔๐ วัชการ ทำความสงบ ๔๐ วัชการนะถ้าจิตสงบขึ้นมาแล้วจิตสงบ เพราะจิตสงบแล้วเป็นเอกเทศของเรา เป็นสิทธิ์ของเรา เป็นสิทธิ์ เป็นสิทธิ์ของใจทุกๆ ดวงนะ พุทธะ คนเราเกิดมามีพุทธะเพราะมีธาตุรู้ มีความรู้สึกนั้นพุทธะเป็นของของเรา

ถ้าของของเรา แต่เวลาความคิดไม่ใช่ของของเรา ความคิดเกิดจากพุทธะนั้น ความคิดเกิดจากพลังงาน นี่พลังงานเป็นของของเรา แล้วพลังงานนี้เวียนว่ายตายเกิดมันเป็นพันธกรรม พันธกรรมใครสร้างมามากสร้างมาน้อยมันก็เป็นความชอบ ความชอบความยึดมั่นถือมั่นของคนไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกันพอจิตสงบแล้วก็ต้องไปแก้ตามนั้น ฉะนั้น ครูบาอาจารย์ของเรา เวลาสอนกรรมฐานท่านสอนเฉพาะบุคคล คนใดก็แก้ตามนั้น เพราะเจ็บไข้ได้ป่วยมันไม่เหมือนกัน คนเจ็บไข้ไม่เหมือนกันจะใช้อย่างชนิดเดียวกันรักษาได้อย่างไร มันเป็นไปได้

นี่คนเจ็บไข้ได้ป่วยมาขนาดไหนก็รักษาอาการตามนั้น อาการตามนั้น แล้วถ้าใครติดขัดก็พยายามดึงออกมา ถ้าใครลุ่มหลงไปเลยก็ชักกลับมาให้เข้าสู่มรรค ถ้าใครยังทำความสงบของใจไม่ได้เลย เขายังไม่มีสิทธิ์เลยเพราะตัวของเขาเองเขาไม่มีสิทธิ์ เพราะว่าเขาทำความสงบของใจของเขาไม่ได้ เหมือนกับสิทธิเลือกตั้ง อายุไม่ถึงไม่มีสิทธิ์เลือกตั้ง นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตทำความสงบของเขาไม่ได้ วุฒิภาวะของเขาไม่ถึง เขาทำความสงบยังไม่ถึง เขาไม่สามารถจะแสวงหา เขาไม่

สามารถจะชำระกายของเขาออกไปได้เพราะเขาหาใจเขาไม่เจอ เขาไม่มีสิทธิ์ เขาคนต่างด้าว เขาไม่มีสิทธิ์ในประเทศนี้

นี่ก็เหมือนกัน ชาวพุทธๆ หาใจของตัวเองไม่เจอ ทำสมาธิไม่เป็น เอาสิทธิอะไรมา เอาสิทธิของโลกนี้ สิทธิของโลกคือสิทธิความเป็นมนุษย์ ความเป็นมนุษย์เกิดมาเพราะมีเวรมีกรรม ถึงได้เกิดมาเป็นมนุษย์ก็อ้างสิทธิเป็นมนุษย์ มนุษย์ต้องตายหมด เพราะอันนี้เกิดมาด้วยเวรด้วยกรรม เพราะมีพันธกรรม กัมมะพันธ กัมมะปฏิสะระโณ มีกรรมเป็นที่พึง มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ เพราะเราทำมา เราทำของเราเราถึงมานั่งกันอยู่ที่นี่ แล้วเพราะอันนี้เป็นบุญกุศลแล้วมันจะหมดไป หมดไปเพราะเวลาอายุขัยมันหมดไป นี่อ้างสิทธิความเป็นมนุษย์ แต่ไม่ได้อ้างสิทธิความเป็นธรรม

ถ้าสิทธิความเป็นธรรม จิตมันสงบแล้วความเป็นธรรมเพราะอะไร? เพราะเราสู้ มันเป็นสัมมาทิฐิความเห็นถูกต้องดีงาม เห็นใหม่ เป็นสิทธิ์เพราะมันถูกต้องและดีงาม ตรัสรู้เองโดยชอบ บรรลุธรรมโดยชอบ แต่ปัจจุบันนี้บรรลุธรรมโดยจินตนาการ บรรลุธรรมโดยสัญญาอารมณ์ เพราะอะไร? เพราะอ้างอิงๆ นี่ฟังธรรมๆ เพื่อเตือนเราไว้ ถ้าเราจะจริงจัง ทำสิ่งใดให้ความเป็นจริง เราจะได้จริงขึ้นมา สมมุติบัญญัตินะ ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันเป็นบัญญัติ สมมุติคือคำพูดสมมุติของเรา แล้วถ้าบัญญัติไว้ นี่บัญญัติเป็นบาลี

นี่สมมุติบัญญัติๆ มันเป็นสมมุติบัญญัติ เราไม่จริงเราก็ลุ่มๆ คลำๆ ทำสักแต่ว่า แล้วก็ยังมีแต่เอาลมปากมาไม่กัน แต่ถ้าเราทำจริงๆ ทำจริงเพื่อหัวใจ หัวใจจะสื่อกับใครล่ะ? หัวใจจะสื่อกับครูบาอาจารย์นะ ธรรมสภาจณา เอตมมุงคลมุตตมัม ถ้ามันสื่อออกมา คนเคยผ่าน เคยเป็นมันฟังออก มันรู้หมดแหละ คนไม่เคยผ่านไม่เคยเป็นมันก็ไม่ไฉน ไม่ไฉน สัญญาอารมณ์ทั้งนั้น แต่เป็นสัญญาอารมณ์ เห็นใหม่ สิ่งนั้นเพราะเขาทำไม่จริง ทำไม่จริงเป็นแบบนั้น ทำไม่จริงคือลุ่มๆ คลำๆ ทำแบบลุ่มๆ คลำๆ แล้วเราก็เป็นวัฒนธรรม เป็นประเพณีวัฒนธรรมเท่านั้น

ถ้าคนทำจริงรศชาติมันเข้มข้น มันซาบซึ้ง มันออกมาจากใจ ก็ใจเท่านั้นมันเวียนว่ายตายเกิดอยู่ที่นี่ แต่ไม่ดูแลมัน มันถึงไปตะครุบเงา เอาแต่ความรู้สึกนึกคิดของมัน แต่ถ้ามันสำรอก มันคายของมัน นี่ทำจริงๆ มันจะได้ของจริงใจ เพราะทำไม่จริง ถ้าทำจริงมันต้องได้จริง แล้วสิ่งที่เราทำอยู่นี้ สมมุติบัญญัติมันเป็นวัฒนธรรม วัฒนธรรม เห็นใหม่ วัฒนธรรมของชาวพุทธ วัฒนธรรมของท้องถิ่น มันจะมีวัฒนธรรมพื้นถิ่นทั้งนั้นแหละ

นี่ก็เหมือนกัน อริยประเพณีก็ประเพณีของพระอริยเจ้า ท่านทำของท่านอย่างนั้น ฉะนั้น
เรามาแล้วเรามาทำบุญกุศล แม้แต่จะต้องปีนบันได ปีนบันไดนะ เพราะสิ่งนี้เรามองแล้ว แหม
มันวุ่นวาย มันไม่มีค่าอะไรเลย ของเล็กน้อย นั่นแหละ นี่มันทำเล่น ทำเล่นไง เอาความสะดวก
เอาความสบาย กิเลสตัวใหญ่ๆ ตัวอ้วนๆ ไครมาก็ต้อนรับจับสู้กันด้วยกิเลสไง ต่างคนนี่สบายดี
ไหม? สบายดีหมดแหละ ไม่กล้าพูดกลัวมันจะขายหน้า แต่ถ้าเป็นความจริงเหมือนจะต้องปีน
บันได เห็นว่าของเล็กน้อย ที่นี้ทำอะไรก็วุ่นวายไปหมดเลย นั่นละเขาจะให้ทุกคนสำนึกของ
ตนเอง

สำนึกของตนเองมันเป็นสิทธิ์ไง มันเป็นสิทธิ์ของภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา อุบาสก
อุบาสิกาเป็นฝ่ายปลาๆ เป็นฝ่ายแสวงหาบุญกุศล ภิกษุ ภิกษุณีเป็นนักรบ นักรบรบกับอะไร? รบ
กับกิเลสของตัว ถ้าทำความจริง ทำจริง ทุกคนทำหน้าที่ตามหน้าที่ทำจริงแต่ละหน้าที่ของคน
ศาสนานี้มันจะตรวจสอบกัน แล้วมันจะเจริญงอกงามไปทุกๆ ส่วนเลย แต่ถ้าทำเล่นๆ นะ ภิกษุ
ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาก็มานั่งสูมหัวกัน ปฏิสันถารๆ ธรรมะฝากไว้ในตู้พระไตรปิฎก แล้วก็
เปิดหัวใจตนไม่เป็น เพราะว่าตู้พระไตรปิฎกก็ศึกษามาเป็นวิธีการ เวลาจะเปิดพระไตรปิฎกก็เปิด
จากหัวใจ เพราะมันเป็นสัมมาสมาธิ เปิดออกมาด้วยปัญญา

นี่มันจะเกิดความงอกงาม หน่อของพุทธรูปมันจะเกิด มันมีคุณงามความดีไปหมดเลย ถ้า
ทำจริงจะได้ของจริง ทำเล่นจะได้ของเล่น เอวัง